

сѣтствията и чрѣзъ туй да заставятъ студента да посѣщава лекциитѣ, избрани отъ самия него. Съвършено вѣрно. Даже нѣщо повече: това право имъ е дадено изрично. Съгласни сме също че то не е само тѣхно право, но до извѣстна степенъ и тѣхна длѣжностъ. И все пакъ не мислимъ, че ползуването съ това право ще бѣде полезно или цѣлесъобразно. — Наистина, по старъ обичай задѣлжението за „редовно посѣщаване“ фигурира въ статутитѣ на всички висши училища; но все тѣй старъ изглежда да е и обичаятъ, то да не се изпълнява, а да се остава студента свободенъ да разполага съ своето ерѣме. Къмъ тоя обичай клони и нашето Висше училище: съвсѣмъ малцина сѣ прѣподавателитѣ, които провѣряватъ по 2 до 3 пѣкти въ семестра, кой присѣтствува и кой не. Нашето мнѣние е, че и това не е нужно и че отъ постѣпенното изчезване на туй ограничение ще спечелятъ и двѣтъ страни: професорътъ нѣма да вижда въ аудиторията си други слушатели, освѣнъ ония които собствено тѣхно желание е довело и само неговата рѣчь или неговата личностъ задържа тамъ, а студентътъ нѣма да бѣде принуденъ да слуша онова или оногова, който — по едни или по други причини — не му се нрави. Щомъ единъ университетски професоръ — а за това никога не е имало двѣ мнѣния — не може да си служи съ срѣдствата на гимназиялния учителъ, за да накара невнимателния да внимава и да слѣди съ участие прѣподаването, отъ това логически слѣдва, че той не може и не трѣбва да заставя студента да посѣщава. То би било прѣди всичко недостоѣпно за